

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 września 2019 roku, V GC 1414/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 4.182,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.127,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 § 1 k.p.c.,
2. art. 6 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c.,
3. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c.,
4. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c.,
5. art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 362 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c.,
6. art. 66 § 1 k.c.

Tezy przedstawione przez apelującego zostały rozwinięte w uzasadnieniu środka odwoławczego. Na podstawie powyższych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na odwołanie powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota apelacji wniesionej przez pozwanego sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji poprzez uznanie, iż pozwany nie przedstawił poszkodowanemu oferty najmu pojazdu zastępczego oraz, w ostateczności, że stawka najmu pojazdu określona przez prywatny, zewnętrzny podmiot – a zaakceptowana przez poszkodowanego - była wygórowana, co skutkowało przyczynieniem się poszkodowanego do zwiększenia szkody.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów. Podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procedury cywilnej w rzeczywistości zmierzają do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Są jednak niezasadne.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostął wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Jeżeli chodzi o podnoszony przez skarżącego w kolejnych zarzutach apelacyjnych, tożsamy w swojej istocie, zarzut nie skorzystania przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu zastępczego złożonej mu przez ubezpieczyciela, to Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że ubezpieczyciel nie złożył skutecznie poszkodowanemu takiej oferty. Propozycja ubezpieczyciela nie była na tyle konkretna (brak informacji w zakresie stawek odpowiadających określonym pojazdom oraz brak wskazanych konkretnych pojazdów), aby można ją było uznać za ofertę w rozumieniu przepisów prawa materialnego, zaś samo wskazanie, że istnieje możliwość wynajmu samochodu nie znaczy, iż zaoferowano poszkodowanemu najem.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób było również przypisać poszkodowanemu naruszenia ustawowego obowiązku minimalizacji szkody, skoro wymieniony wynajął pojazd klasy tożsamej klasy (kat. D) co pojazd uszkodzony, a stawka czynszu nie odbiegała od stawek rynkowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego, już sama ta okoliczność podważa kolejne zarzuty skarżącego przyczynienia się przezeń do zwiększenia rozmiarów szkody.

Nie sposób także uznać – co wskazał już Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy zdanie te podziela – że na poszkodowanym ciąży obowiązek wyboru najtańszej oferty dostępnej na rynku. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem w zakresie realizacji zobowiązania ma prawo bytu jedynie wówczas, gdy świadomie lub przez niedbalstwo wynajął on pojazd po wygórowanej stawce – i to na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek wykazania takiego faktu, zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie zakład ubezpieczeń temu obowiązkowi nie sprostął.

W tym stanie rzeczy, nie dzielając żadnego z zarzutów skarżącego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego w całości.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku pozwanemu do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...).

Olsztyn, dnia 7 lipca 2020 roku